

HTJELA BIH POĆI NA PUT TIŠINE

Htjela bih poći na put tišine
trepereći tiho kroz drhtavost zraka
dosegnuti usput poneku zvijezdu
da me zauvijek oslobodi mraka.

Htjela bih poći na put tišine
prolazeći kroz nemirne trave
gledajući usput nježne leptire
gdje cvjetovima miluju glave.

Htjela bih poći na put tišine
ploveć niz rijeku dragu na splavi
slusajuć zvuke nemira njenih
smiriti nemire u svojoj glavi.

Htjela bih poći na put tišine
pomiriti svoje nemoći i strasti.
Htjela bih zagrliti sve duše drage
i iz beskraja nikad ne pasti...

USPOMENA NA OCA

Jedno oko tužno gleda u daljinu.
Traži nekog tamo daleko u onoj
bezgraničnoj svjetlosti.
Jedne usne prilijepljene na prozor
dugo u noć čekaju jedan poljubac.
Jedno srce otvara svoja vrata
želeći pustiti sreću.

I čeka srce, čeka
nekog koga nema.
Uvijek iznova, dolaze samo snovi
i tišina. Sjećanja...
Jedna vječnost, jer
tamo daleko

ona suza na hladnom kamenu
nikada neće otopiti bol
i nikada neće vratiti vrijeme...

Slavko FIJAČKO

NEMOĆNIK PUN RANA

Nemoćnik pun rana, prišteva i krasta
čezne za okusom pečenja i vina.
Užasnut od straha, očaja i spleena,
zavlači se ispod prvog suhog plasta.

Okupan u pari praiskonskih voda,
stariji od kraja, mlađi od početka,
ugrožen od petka, pretka i zametka,
zadivljen je ženom kad se bludu poda.

Mlitavac podliježe opojnosti čaja,
monogaman živi poput ludog noja
pa zamišlja podrum apsurdnoga raja

i prljavi šešir skitničkoga kroja.
Sve se može jesti – čak i trula jaja,
korisna za spektar svih mrtvačkih boja.

ISTINA JE BILA

Istina je bila davno prije mene
samo ne znam kada i tko ju je znao.
Je li neki naum dobar ili zao?
Jel stvoren od žene, stijene ili pjene?

Istina je svakom ono što tko kaže,
ostvari i misli kad za nečim žudi,
smije se il' plače, sanja ili ludi,
križa se i moli il' bezumno laže.

Jer istina nije tvar ili konstanta,
nego ljudski privid, izraz slasnih snova.
Što je bit kamena, a što dijamanta?

i što lovcu, a što slonu znači kljova?
Istina je motiv, stimulator bitka,
opravdanje ljudskog čina i prohibitka.

Slavko FIJAČKO

IZVAN OVOG SVIJETA

Izvan ovog svijeta postoji širina
nepoznatih, moćnih i beskrajnih sfera,
stihija, žestina, odnosa i mjera,
raspona i sila, struja i težina.

Tvarni - mi živimo plohe svojih dana,
određeni maglom rastrojnih čula,
zarušeni ispod svojih lomnih kula,
u mucu svog uma, tlapnji svoga plana.

I tako se troše kratki sati,
dok svemirom kulja neko drugo vrijeme;
neshvatljiv se kaos prelijeva i klata,

a prikaze tupe u nas bulje nijeme.
Mi ne znamo da l' to tajna iz nas buja
ili smo mi tek šum tajanstvenih struja.

ONAJ PRVI NE ZNA

Onaj prvi ne zna kamo drugi ide,
treći nema pojma što mu sedmi radi,
deseti za osmog posteljicu gradi,
deveti i šesti naopako vide.

Peti nešto tiho jedanaestom zbori,
četvrti se tiho petnaestome smije,
dvadeseti ni s čim zadovoljan nije,
sedamnaesti više da se svijetom ori.

Dvadeseti čuje kad šesnaesti diše,
a obadva složno trinaestog se klone,
četрнаesti brzo novi sonet piše,

osamnaestim stalno tri šestice rone.
Vara se tko misli da ih nema više:
do bezbroja cifre mojim umom zvone.

Slavko FIJAČKO

U pola pet
doslovno ali ne bezuvjetno
se probudim znojio sam se
kao da se obavezno izvan programa igrajući domino na računalu
buditi prije i poslije i svemira koji još
drugih nije shvatljiv u cijelosti
po ljudskoj mjeri stihije
toliko puta
koliko živiš nezavisno od onih
pitajući se koji te prate
koji ti je vrug uspješno jer ih dobro nagrađuju oni koji
da se stalno pitaš novcem i ih zlorabe
koji ti je vrug da se karijerom
ne snalaziš u vremenu nakazno i privremeno
glumljenih heretika jedan piše i pita se:
javnih tajni javne prodaje tko sam
prozaične poezije disciplinirane drugi prepisuje i postaje
mašte gospodar
disciplinirane tjeskobe i užasa širokih tabana i sklon kozmetici
volje prisposodobiv
za trovanjem imitaciji mjesečine mnogostrukoj sudbini kasriran kao istina
štakora duha riječi
kojima sve imenujemo izrečena neuvjerljivo
kojima sve lažemo i slučajno
o svojim djelima toliko puta
uvijek iznova završavana

Slavko FIJAČKO

Blago
se koti i noću siromašnima se glasaš kad ti tako dođe želja
i danju

kad je jug bliže
koji nacrtan
je
u
tebi
nabujao
i mjesecima
rastao

je pokraj kožnih bolesnika
i njihovih lažnih
trepavica
što služe svrsi
pod općim naslovom
daj nam danas
se sjeti opet postojimo
života
i smrti
dok se gasi
nastaje nekakva sjena
prostor jedna od onih
ruševne što je možemo
štale ubiti suncem
i ubodenim u bivše gradove
naše

prostore
ispunjane prazninom jezike
bez pravila isplažene i beskrvne
o mudrosti
zanemarene zemlje

Anica GJEREK

KRILATA STREPANJA

Prema meni leti sutra,
Plod neizvjesnosti nosi
Biće mi teret magleni mori
Iako ne znam okus mu u rosi.

Ali nada u meni žubori
I miris sreće obećava proljeće.

Zašto da se bojim?
Za ljubav postojim
I zlatne dane brojim

Njegujući cvjeće.

Danas me voli,
Ni **sutra** manje voljeti me neće!

DOŽIVLJENA AFRIKA

Tunis, svakog jutra u pustinji
Pozdravlja rumenozlatnu zoru,
Dok sjeverom se kao sirena kupa
U mirisnom Sredozemnom moru.

U Hammametu kuće nalikuju
Bijelim kockama od papira,
Ljudi nose odsjaj sunca na licima,
Što drhti na nebu kao zlatna lira.

Na dalekom obzoru, pod rukom vjetra,
Pustinski se krajolik stalno mijenja,
Karavane deva prolaze varljivo, sipko tlo,
Propadajući u pijesak radi ljudskih htijenja.

Ta vizija Afrike, već dugo u meni
Kao dijamant brušeni blista,
No više od nje misao, da
Afrika je mistična, sveta zemlja

Što u okrilje je primila progonjenog Krista.

Maja GJEREK-LOVREKOVIĆ

STAPANJE

Postojiš, znači postojim i ja,
Polovico mojih ruku, polovico mog srca,
Mog sveukupnog lica i punog daha,
Dušo moja svijetom raspolovljena.
Postojiš, kao muškarac i svjetlo,
Postojim, kao ljubav i žena.
U meni si slobodan, u tebi sam zatočena.
I drveće cvate. Doba se mijenja.
Sve je tobom prožeto i sveto.
I svoje sam tuge u radosti
Tvojoi oslobođena. Nudim ti svoj
Kruh i sol, donosiš mi vino
I kuću od toplog kamena, živi kamen
U tvom tijelu kome sam, svojim, posvećena.
Reci riječ koju sam rekla, riječi,
Sada, i bit ćemo Aleluja i Amen,
Bit ćemo ono što jesmo
Prije i poslije vremena.

POČELA

Ne možeš poreći da su
Plamen i voda
Imali u nama prijatelje
Od početka, zemlja znakove,
Ali samo zrak nosio je
Miris isklesanog svijetlog kamena
Kom smo povjerali svoja tijela,
Dok su duše, pune tamjana,
Slijedile korake iznad raspela,
U kojima nisi bio muškarac,
Tamo, gdje nisam bila žena,
U predjele mirne ljubavi bez želja,
Gdje samo oblaci miču bijelim usnama,
Dok Bog pjeva i govori s nama.

Josip HABULIN

PISMO MIRJANI

pišem
i učim
već zaboravljeni
rukopis stihova
ljubavi i trajanja
ptica i širina
velikih
mirisnih cvjetova
o TEBI
uvijek i posvuda
za ovu jedinu
pjesmu
pisanu
smeđim bojama
svjetlosti
tvojih očiju
što trepere proljećima
i traju tijelom

kao duša
u prostoru
beskrajnosti
i zato pišem
da znaš
da zapišem pjesmu
za sve naše postojanje
suze i radosti
pjesmu
dovoljno veliku
da budem u tebi
za sva
nova svitanja
što ćeš ih nositi
u sjećanjima
kao ljubav
u jednom imenu

PICOČKE ARABESKE

Mučen, bolan, neispavan

konzultiram Dra STRUČNJAKA:

- Iz jezika - reče - ispala van dlaka!
- Gdje, pobogu - pitam - tome naći lijeka?
- Strpите se dok se Drava vrati iz Osijeka!

O tom kak sem živel i još... bavi, zbavi, trpel,
Nekaj jeje zapisano - nigdar nikaj nesem fasno!
(Malo što je od pisajna imal hasno!)

A ako se zapitam(o) kuliko sem(o) dobra fčini, koľm skrivel-
Naj pogleda saki se-

Gde sem ja od Černobila, al mi bonke i aflogi "zrače";
A retka se duša našla i razmela i f pomoč priskočila;
I ne čudo kaj sem dospel i vu Vrapče!

Za tri dana veli doktor:* Za vas neje ovo mesto pravo;
Alfimidaa... redovito, zespіte je i nazaj na Dravo!

(Kaj se pak te "ludnice" dotikavle - hm...

Ni tamoka neje vrag tak crn!)

Ideali - neste znali - da so takvi nadrbali?

Da dobiva falo, medalico i koj v hipu menja kabanico;

Da je vnogi čovek takov - za nikaj bi mam te tužil, vmoril;

A i dragi Bog je prvo sebe brado stvoril!

I mene so "priznavali", a otad mi čavle zabijali,

(Prežal mi je kaj tuliki neso "dolijali")

Ja sem čkomel, pisal, ribe lovil, gotal reči reske,

I rajši bom z mučeniki i vušivci i haleril, peči ložil,

Neg z mutlaki i "budžami" šnapsal, stekal v dike nebeske -

NIŠČE NE BO ZBRISAL MOJE ARABESKE!

1994.

Arabeska - ornament od stiliziranih likova, isprepleten mnogim kombinacijama - kod biljnih motiva

* - neurovegetativna distonia

NESLANA ŠAL/AT/A

Ne "časeći časa" -
"PRELILA SE ČAŠA":

Zutra ido moži, žene, dečki, dekle na IZBORE:

Koj goder pobedi - mene nemre biti bojle!

Već tri lete, kak se nemrem pošteno naspati,

A f cajtungaj samo naslov prečitati - - -

Megli mi se, al bom probal reskerati;

Vuva so se zalejala (To mi fala!) - i neću se zočajati!

I vu vnoge knjigaj piše - MK-e kakti od 32-ge do 72 (beteg) - borca

Takozvana familija (k) drži me za norca,

Da me leta... leta... pogledajo nema toga Boga,

A f četrtrek "zaradil" sem mali "potres mozga"!

To je bila kakti "pride": kundak, rešti, žice,

A vezda je SLOBE - DUŠA/n/ porodice;

Presele so soze, samo srce toče, mrači mi se, nemam zraka;

Optomgošče frknme i - kaj će mi šaka?

Vu vlastite iže, dok ja jaščem, kikam, popeva se, fučka i. djalače

Mimo moje sobe "Baba-Roga" - knjige!

sto pot prejdo - "kućica za c u c k a...

(Malo i sramocki - kak da im se - fuka!)

18. LIPNJA ČETRDESET I ČETRTE

Trefila me kugla v samo most;

Kčera dopelala prave "mustre" -

p i j a n d u r e, dva "budoša" - "Bušmana", "Miloša" -

I ne čudo, kaj sem kakti "ne zvan gost!"

(Zabili so za me stari i novo-pečeni kamarati,

Nak koj kapne - nemam vustja - "kam bi zapisati?")

Ne falim se kak sem PISEC... al' me drže za živinče,

Kak se smejo dok spomenem svoje romane i priče;

I "nemaju pojma": avijoni - "strah i trepet" Koprivnice -

Komu se požaleti - "TA NITKO NE SLUŠA... (TIN)";

Pak za "vragu aldov" dogod živem da č k o m i m?

Obljal me seli (BOLVAN, ORAN I ZA KLAJNE) - "team"!

P. S. "Za miloga Boga! Nije riječ o traču",

Već dva puta meni "snube" - POPOVAČU!

Post restante:

IMA LI SALATE?

Pomisli l' /ne/tko/... nekoć, sada -

"Ishitrena pjesan ova - penzička d o s a d a?

Katkada mi na um pada -

Treća "varijanta" -

OMČA OKO VRATA!

Nenad MARINAC

61. IDE DALJE

Čisto nebo svježi zrak
Posao nam nije lak
Dokle naš se pogled pruža
Hrvatska nam cvjetu ruža

Lipik Dubrovnik Županja
Ratišta krvava najteža
Kroz pakao i kroz zlo
Ponosno i čvrsto gazi PZO

61. ide dalje
Iz boja u boj
61. ide dalje
Za dom i narod svoj

Kada nebom strijela riše
Aviona nema više
Srušit će ih kol'ko treba
Hrvatski čistači neba

Mnogo ih je palo već
Zračni dobili smo meč
Ako treba bit će više
Mladi kadar snažno diše

61. ide dalje
Udara ko grom
61. ide dalje
Za dom i narod svoj

xxx

u kišnoj kapi sve vidiš:

svijet

oko

glas

dodir

čežnju

možeš postati sentimentalnim

(zbog te kapi)

smiješ biti ljutim

a dozvoljena je i ravnodušnost

tek shvati:

u izbor se sunovraćuješ

s potpisanom odgovornošću

SVA MOJA OSLOBOĐENJA

pokušao sam i svim bićem nastojao

osloboditi se: straha/tjeskobe

tuge

zla

malograđanštine

- izama svih vrsti

nepravilnog držanja tijela

krive dikcije

kave

alkohola

glupog društva

apatije

nesanice

i još mnogo mnogo toga

tebe se još nisam uspio osloboditi

Zorko MARKOVIĆ

xxx

bje
prođe
preseli u davninu

al dotakneš li opet
daleko od ponora
tu pregršt sjećanja traljavih
sjeta te crvotočno nagrize
tražeći da postaneš bivšim

odbijaš neodlučno
urlaš mozgu da se ne da
vrištiš krvi nek se smiri
vapiš
kuneš
zbunjeno se smješkaš

nakon sna postaješ nedodirljiviim

bje
prođe
preseli u nigdinu

LAMPAŠ

Ni crkati više nemrem
Neki vrag mi v glave klije
F kmice bom zapregel vranke
Bom krenol dok sonce zije

V doge lojtre mam bom hitil
Mažo, korpo, stolnak sega
Nočne fraste, gnojne kraste
Se pošlice, ral betega

Skupčal bodem se pijafke
Greje, špote i Golgote
Nazobatal žedne šklopce
I pripelal križne pote

Na kraj sveta bom je zlifral
Dokleč bodo vranke mogle
I rastepel v gosto kmico
Gde bodo zgnile i odvogle

Naj ostane ka žerjafka
I kresnice male, žote
Vu svoj lampaš bom je zaprl
Kaj rasvete moje pote

ŽIVLENJE

Živlejne je zajec, kajnur, lesica
Živlejne je pož, mravec i glista
Drač i limbuš, cinkuš, crni žverc
Oštija, vino, med i slatki gverc

Ono se vleče kak balavi glivar
Megla melvena čez gosti jalšik
Kak kača gmiže na proleckom soncu
Stajnena krv f kolijnskom loncu

Negdar se zdrkne, zbeži kak cucek
Il zbezne odnekod, spune kak vijer
Mesece spreskače i dneve spunta
Se cajgare, vure zbrožda i zrunta

Pak jel živlejne pametni fiškal
Pobožni šikutor, selski pudar
Živlejne je šustar naši potov
Il bomo tumpła, il cipel gotov

Vesna PERŠIĆ-KOVAČ

Noćas je nebo plakalo
i zvijezde su sakrile lice.

Negdje u daljini
dok rat je bjesnio
netko je pjevao o polju suncokreta.

Djetinji smijeh kotrljao se niz ulicu...

Antun STIŠĆAK

DRAGOVOLJCIMA HRVATSKOGA RODA

Ljubav su uzvratili ljubavlju,
nisu stajali ni čekali,
nisu časili niti časa,
nisu čekali poziv,
pohitali su sami,
na branike domovine.

Odlazak njihov ostaje nam
sveti primjer ljubavi
prema najdražoj Majci, Domovini.